

На тѣя глаголы тысящи радостни гласи звуконаха. Первѣйшій отъ старцевъ, що бѣше хранитель законовъ положи корону на Арістодимовую главу. Послѣ сотвориша жертву Юпитеру и другимъ великомъ Богомъ. Арістодимъ ни даде много дары, не по обыкновенному и гордому боготдарованію царей, но съ едно умѣренно и просто благородіе. И даде Азаилу Миновыя законы писаны отъ истыхъ Миновыхъ рукъ; дарова му еще и едно сокращеніе Критскія исторіи, кое начинаше отъ Сатурновое време, и отъ златнаго вѣка, и окончаваше даже до години нашихъ временъ: положи въ корабль его различны оwoцїя що са изрядиѣйши въ Критъ и непознати въ Сирію, и обѣща му секакву помощь, кога щеше му притребува.

За насъ нѣмаше веке попеченіе, но се нудехме да пойдѣмъ, онъ ни приготви единъ корабль съ многочисленны весла и въ оружены чelовѣки; туриха одежды за насъ и ястія доволны. Въ истое время като се приуготовувахме поче да духа единъ вѣтаръ помощникъ плаванію кадѣ Итакій: той вѣтръ противенъ сый плаванію Азаилowому, понуди го да почака. И като ны видѣ че сме готови да пойдѣмъ, пригрѣна ны като прїатели кои се не надѣше веке да види. Бози са праведни, говореше, они видать въ насъ едно дружество кое е осавано на самую добродѣтель: въ единъ день щатъ ны соедини въ оныя блаженнй Илїсеїскія поля, гдѣ казувать че праведни се веселятъ по смерти въ единъ миръ вѣченъ. Тамо ще видимъ да се соединатъ души наша и да се не раздѣлятъ никога. Азъ! ако бѣше возможно кости мои да се погребатъ сосъ ваши наедно! Като произносше тѣя глаголы, изливаше